

25 éves a SZATE

www.szate.hu

2017. november 27.

Nagykálló, Óbester étterem

Az ünnepi közgyűlésen elhangzott beszédek:

[Torma László: A SZATE története](#)

[Bodnár György: A természetjáró csoport bemutatása](#)

SZATE

Szabadidősport és Természetbarát Egyesület
4320 Nagykálló, Széchenyi út 62/A

<http://www.szate.hu>

E-mail: szatenagykallo@freemail.hu

Az első huszonöt évünk...

Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntök minden jelenlevőt.

Köszönöm, hogy eljöttetek, eljöttetek és megoszthatjuk 25 évünk minden örömét.

Tanulságos, minden tettünket vállaló két és fél évtized van mögöttünk.

Ma, pontosan huszonöt évvel ezelőtt, 1992. november 27-én a magunk örömére, és *reményeink szerint* a társadalom hasznára, szándékosan és öntudatosan, 12 fővel megalapítottuk Nagykállóban a **Szabadidő és Tömegsport Egyesületet (SZATE-t)**

Alapító tagok: Bodnár György
Csordásné Szikora Erzsébet
Dóri Attila
Janics Tiborné
Kondor Bertalan
Dr. Major Attila
Ratkó József
Dr. Szabó Imre
Dr. Szabóné Pető Marianna
Torma István
Torma László
Tóth Gábor

Sajnos az alapító tagok közül hárman ma már nem lehetnek közöttünk.

Kérem a jelenlevőket, hogy Janics Tiborné sz.: Horváth Ibolya, Dr. Major Attila és Dr. Szabó Imre alapító tagjainkra egyperces gyászszünettel emlékezzünk!

Most, hogy egyesületünk működésének első huszonöt évéről van szerencsém beszámolni, örömmel konstátalom a SZATE megizmosodását, annak több irányban történő megerősödését, ami tagjaink osztatlan szorgalmának, támogatásának és elkötelezettségének köszönhető.

Hogyan, miként és miért alakultunk?

A rendszerváltozás elején vágyakozással tekintettünk többben az új rendszer felé.

A nyolcvanas évek végének és a kilencvenes évek elejének csalódásai tereltek abba az irányba, hogy hozzunk létre valami olyat, ami még városunkban nem volt, de igény az mutatkozhat ez iránt.

Azt gondoltam, hogy létre kell hozni egy olyan egyesületet, ami nem kötődik a múlt egyetlen szervezetéhez sem, az alapítók pedig mind agilis, egy új szervezetet létrehozni és azt működtetni tudó emberekből álljon.

A hozzám korban és mentalitásban közelálló barátokat kerestem meg, akik szakmailag is képben vannak egy sportos egyesület létrehozásában.

Megszólítottam jó néhány embert. Voltak olyanok, akik egyszerűen nemet mondtak.

Voltak, akik nem mertek igent mondani, végül 12-en mondtunk határozott igent és döntöttünk úgy, hogy megalakítjuk az egyesületünket, a Szabadidő és Tömegsport Egyesületet, a SZATE-t.

Az elején felsoroltam a 12 alapító tag nevét, de néhány gondolatot hagy ejtsek most róluk.

ABC szerint is, Bodnár György volt az első társam, akivel megosztottam tervemet az egyesületről.

Gyerekkori barát, ismertem sport és természet szeretetét. Igazi természetbarát, aki békességben él magával, és bensőséges kapcsolatban áll a természettel. A saját maga meghatározása szerint egy jámbor és nem nagyigényű ember.

Makacs és önfejű, - akaratos, mint én, egynek biztosan jó lesz.

Természetes volt számomra, hogy benne jó társra találok. Előtte még csak focizgattunk, túráztunk együtt, majd elkezdtünk agyalni, kikkel szövetkezzünk. Eddigi tevékenységünk legaktívabb szereplője, honlapunk szerkesztője, mindent dokumentáló fotósunk.

Ő az egyesületünk örökös „Fő Ideológusa”.

Természetesen, hozta magával gyerekkori barátját, Kondor Bertalant, Bebyt. Mert ők akkor sülve-főve együtt voltak. Egyik túratársunk mondta viccesen, hogy Ő azt hitte, a Kállai Kettős is róluk van elnevezve. Ő is makacs emberfajta, akivel elindulhatunk, mivel Ő is a természet szerelmese.

Dr. Major Attila, családorvos-sportorvos.

A kispályás foci kapcsán ismerkedtünk össze a 80-as évek elején.

Valahogy természetesnek tűnt, hogy neki köztünk a helye, már csak azért is, mert szeret focizni, no meg sportorvos is. Jött is örömmel.

Csordásné Szikora Erzsébet, ismeretségünk még az általános iskolából ered.

A polgármesteri hivatalban dolgozott, Dr. Szabó Imre akkori jegyző közvetlen munkatársa volt és egy közös beszélgetést követően mondott azonnal igent a kérdésekre.

Dóri Attila. A bátyám nevelt fia, mint leg fiatalabb alapító került egyesületünkbe.

Janics Tiborné sz.: **Horváth Ibolya** tanárnő.

A Korányi Frigyes Gimnázium, igazgató helyettese, orosz- német szakos tanára, a két tannyelvű tagozat egyik beindítója és szakmai vezetője.

A gimnáziumi ODK (Országjáró Diák Kör) mozgalom vezetője, volt tanárunk is az első megkeresésre igent mondott. Természetjárói elhivatottsága, túrák szervezése és nyelvismerete nagy erősítést jelentett.

Alakuló ülésünkön Őt választottuk elnöknek.

Ratkó József: **Jocó** Barátság veled, de tényleg az! Gyerekkori ismeretség.

A foci veled is biztos kapocs és még sok minden más is.

Amikor említettem neki tervemet, azt mondta: Lacikám, veled lemegyek a bányába is.

És jött, és megint többen lettünk. Ő is egy meglehetősen nehéz, önfejű ember, olyan magunkfajta közénk való gyerek.

Dr. Szabó Imre, nekünk csak KUKI. Gyerekkori ismeretség, majd általános és középiskola.

Jogot végzett ember, a város jegyzője, kapocs a helyi hatalomhoz. Ő is az önfejűek táborából való, tehát köztünk a helye. Nem kellett győzködni, vette a lapot és hozta feleségét Mariannt is.

Dr. Szabóné Pető Marianna: A feleség követi férjét, és csatlakozik Ő is a csapathoz.

Óvónő, gondoltuk kapocs a legifjabbakhoz. Nekik ebben az évben született gyerekük Soma. Egyidős a SZATE-val. **Isten éltesse sokáig.**

Torma István: Ő a bátyám, kell egy családtag is, persze jól mutat a felsorolások között hobbija a repülés, de nem csak úgy, hanem gyakorolja is. Légi fotói is ezt bizonyítják.

Tóth Gábor: Békés megyét cserélte Szabolcsra. Ide nősült és itt ragadt. Szintén a foci kötött össze bennünket, meg egy kicsit a teniszezés, szerintem már örökre. Imádja a természetet a kerékpározást gyalogtúrákat, az úszást. Felsőgével és régebben fiukkal, Gabóval rengeteget túráztak, kerékpároztak.

Közgazdász ember lévén egyesületünk könyvelője, pénzügy minisztere lett.

Torma László: Nem tudtam jó érzéssel egy szervezethez sem csatlakozni, bár két civil szervezetnek is alapítója voltam. De ezekből egy idő után önként kiléptem.

Ezek után kezdeményezője lettem egy új szervezetnek, az egyesületünknek a megalakításának.

Magamról annyit, hogy hobbim a labdarúgás. Ez 45 éve határozza meg az életemet. Azóta, ha csak nincs valamilyen komolyabb sérülésem, folyamatosan űzöm ezt a sportot.

Edzősködtem, kétszer felnőtt csapatoknál is, de a gyerekekkel imádtam foglalkozni.

Ez magadatott itt városunkban, a serdülő csapattal, és itt is taszítottak el tőle örökre.

Én máshová nem mentem, pedig hívtak.

Bodnár Gyuri szokta volt mondani: TormaLaci, ha te fele annyira tudnál focizni, mint amennyire szeretel, te volnál a világ egyik legjobb játékosa. Bár így lenne Gyurikám!

Szívesen túrázok, ha van lehetőség megyek korcsolyázni, jégkorongozni, Nordic Walking-ozni, szeretem a sportlövészetet, tollaslabdázást, a teniszezést.

Ez utóbbit használható pálya hiányában, itt Nagykállóban már nem tudjuk gyakorolni.

Most, hogy a felsorolást nézem, hát elég sok nehéz embert sikerült összeszedni egy csapatba.

Tagjaink közt van testnevelő, gyógy testnevelő, fejlesztő pedagógus, orvos, mérnök, közgazdász, logisztikus, műszerész, valamint más mesterség művelője, és nyugdíjas is.

Sport szakképesítések szerint, túravezetők, labdarúgó, birkózó, úszó, rekreáció edző, sportszervező – Nordic Walking tréner.

Kishajó vezetői és sárkányrepülői képesítésű tagjaink is vannak. Ez azért nem semmi, pestiesen szólva.

Kezdetektől vagyok a SZATE titkára, így nekem adatott meg, hogy az elmúlt 25 évünkre emlékezzek mindazokkal, akik most itt vannak és valamilyen módon kapcsolatba kerültek egyesületünkkel.

Nem volt rajtunk semmi nyomás, nem kényszerített senki, nem is akart lebeszélni senki tervünkről.

Összeállítottuk az alapszabályunkat, 1992. november 27-re összehívtuk az alapító tagokat, elfogadtuk az alapszabályunkat, megválasztottuk a tisztségviselőket és kimondtuk a megalakulásunkat.

A névválasztás nem volt nehéz, mivel eldöntöttük, hogy a tömegsport és a szabadidősportok felé orientálódunk. Már csak a sorrendet kellett eldönteni, ami Bodnár Gyuri nevéhez köthető, így lettünk Szabadidő és Tömegsport Egyesület. **Röviden: SZATE**

Nagy örömünkre az eljáró bíróság egyből befogadta a szervezetet és hivatalosan is bejegyezték a SZATE-t 1032 nyilvántartási számon a PK60.009/93 határozattal 1993. január 21.-i dátummal.

A SZATE első elnökévé Janics Tiborné sz.: Horváth Ibolyát, elnökségi taggá Dr. Major Attilát, titkárává Torma Lászlót választottuk. A tagdíjon felül összedobtunk egy kis pénzt, bankszámlát nyitottunk és lett adószámunk.

Papíron, már voltunk valamik.

Fontosnak tartottuk az országos vérkeringésbe való kerülésünket, ennek érdekében 1993-ban beléptünk a megyei Szabadidősport Szövetségbe és aktív szerepet vállaltunk a szabadidősportok népszerűsítésében. A megyei szabadidősport szövetség akkoriban két nyíregyházi, egy-egy nyírteleki, nyírbogdányi, rakamazi és a nagykállói egyesületekből állt.

Nagy örömmel köszöntöm a nyírteleki szervezet képviselőjében Gidófalvy Pétert és a nyírbogdányi szervezettől Oroszi Istvánt, aki nem mellesleg nagykállói kötődésű.

Valamint Suszter Csabát a már megszűnt Lokomotív Szabadidős Egyesület volt vezetőjét, aki a Szabolcs Koncert Fúvós zenekar frontembere.

No de lássuk a tényeket, hiszen ahogy szoktuk mondani, nálunk a múlt tényleg megtörtént.

Az első önálló rendezvényünket, már 1992 télen megtartottuk, a Harangodon egy szánkóversennyel majd még ugyanazon télen egy gyorskorcsolya versennyel a harangodi tavon.

A gyorskorcsolyázás felkarolása fontos időszak volt fiatal egyesületünk életében.

Néhány tehetséges gyereknek, Dóri Attila, Janics Attila, Nagy Szabi, Péter Zoli, Torma Tamás, Vajda Szabi, számára kinyitottuk a lehetőségek tárházát. A megyei diák olimpiákon 1993-tól vettek részt nagykállói gyerekek. Nyíregyházi és záhonyi megyei döntőket nyerték sorozatban és az országos diákolimpiára jutottak el segítségünkkel, Debrecenbe, Miskolcra, Jászberénybe, Szombathelyre.

1993 tavaszán elnök asszonyunk talált egy pályázati anyagot, amit az akkor még létező KTM Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium írt ki.

A témája: „Nem védett területek természeti értékeinek feltárása”

A téma érdekes, van egy Harangodunk, ami erre a célra a leg jobb. A Korányi Frigyes Gimnáziumban van egy rendkívüli tudású tanerő, Dr. Vass Mihály tanár úr, aki kiváló ismerője a harangodi erdőnek és állatvilágának.

Elnök asszonyunk Ibolya, Vass tanár úr és jómagam készítettük el a pályaművet. Természetesen az én szerepem eltörpült a tanár úré mellett, de igyekeztem olyan fényképeket készíteni, ami képileg mutatja meg a harangod rendkívüli szépségeit. Egész jól sikerülhetett, mert negyedik helyezést szereztünk és a minisztériumban vehettük át az elismerő oklevelet és fejenként tíz-tízezer forintot jutalmul.

A nyereményem a SZATE számláján landolt, mivel egyesületünk nevében pályáztunk.

1993 nyarán arra gondoltunk, hogy egy konditermet kellene létrehozni a városban, mert biztos lenne rá kereslet. A művelődési házban működött ugyan egy terem, de nem volt tisztálkodási és öltözőkódési lehetőség sem.

Akkoriban üresen, és eléggé lepusztult állapotban állt a város központjában a szebb napokat is látott volt kádfürdő épülete.

Egyik megbeszélésünkön említettem meg, kérjük el a várostól, legalább rendbe hozzuk és funkcióval is meg töltjük.

És lőn csoda, kértünk és megkaptuk. Ez volt egyesületünk első olyan vállalása, amikor valami olyat cselekedtünk, ami minőségi változást is hozott létre.

Amikor megláttuk az épület belsejét, a sírás jött ránk, hogy mire vállalkoztunk. De azt mondtuk ez egy olyan feladat, amit képesek leszünk megoldani. Felmértük a helyzetet, és elkezdjük a szervezést.

Szinte mindenhez hozzá kellett nyúlni.

Belül, fűtés, víz, elektromos hálózat, ajtók ablakok javítása, festés, és mázolás. Kívül vakolat és esővíz csatorna csere, parkosítás.

Köszönet érte Fodor János akkori polgármesternek, Borsy Gábornak, aki a fűtési rendszert tette használhatóvá, néhai Bánki Lászlónak, aki a víz és szennyvízrendszert tette rendbe. Az elektromos hálózatot, Szöllősi László varázsolta használhatóvá és segítségével készült el a szauna is. Félegyházi József festékboltos is adta a magáét, köszönömre. A szolárium gép beszerzését Torma István alapító tagunk előlegezte meg. A kondi gépek egy része a Művelődési Központból kerültek át, Stock Gyula igazgató úr jóvoltából. A többi részét magunk vásároltuk.

A társalgó székeit, asztalait néhai Bihari István ajándékként kaptuk.

Az épület szőnyegeit az édesapám hadifogságért kapott kárpótlási jegyéből vettük meg.

Nagyon sok munkával az átadás napjának hajnalára végeztünk és nagyon jó érzésekkel vártuk az a napi megnyitót.

1994. április 16-án délután 16 órakor megnyitottuk a SZATE Házat, a város első konditermét, szaunával, szoláriummal, öltözőkkel, zuhanyzókkal, társalkodóval. Egész jól sikerült.

Zárójelben, csak, mint tény halkan megemlítem, hogy az átadás estéjén Orbán Viktor és kísérete is benézett hozzánk!

Ekkor volt a 94-es kampánykörút vége. **Zárójel bezárva, pont.**

Egy új létesítménnyel gazdagodott városunk és ekkor éreztük igazán, hogy egy jó cél érdekében milyen sokan tudnak segíteni.

A megyei munkaügyi központ nagykállói kirendeltsége segítségével három fő munkanélküli foglalkoztatására nyílt lehetőség.

Ebből az egyik én voltam.

Egy kis történet a SZATE Ház-hoz kapcsolódik. A ház homlokzatára raktuk fel a SZATE feliratot nagy betűkből, Bodnár Gyuri, Szabó Imuka, meg én, amikor egy jó ismerősünk (Nagy Sanyi a volt játékevezető) arra sétálva megkérdezte, minek a rövidítése az a SZATE.

Erre én rögtön válaszolva azt mondtam, hogy Szabó-Torma Egyesület. Erre ő azt felelte, tudtam, hogy ti kavartok megint valamit. Jót nevettünk magunkon és folytattuk dolgunkat.

10 éven keresztül üzemelt a létesítményünk, igen nagy népszerűséggel és főleg megfizethető szolgáltatási díjakkal. Csak példaként egy alkalom, időkorlát nélkül a konditerem használatára 100 Ft. volt.

A helyi rendőrség állományának térítésmentesen biztosítottuk a konditermet, hogy jó erőben szolgáljanak és védjenek.

A fenntartás folyamatosan kis rész önkormányzati támogatásból, pályázatokon nyert pénzből főleg a sajnos megszűntetett Wesselényi Közalapítványtól és saját bevételeinkből történt.

A tíz év alatt 11 embernek biztosítottunk folyamatosan munkát.

Aztán bekövetkezett az, amit senkinek sem kívánok.

Az akkori városvezetés döntése értelmében el kellett hagynunk az épületet.

2004. április 30-án határoztak sorsunkról. Két kezünkkel bontottuk el azt, amit nagy munkával létrehoztunk.

Ezzel véget ért egy tíz éves szép időszak, amivel megmutattuk, hogyan tud egy civil szervezet egy létesítményt üzemeltetni gazdaságosan önerőből, főleg nem a város pénzét használva.

Képletesen ekkor is megsirattuk a létesítményünket, úgy, mint amikor először megláttuk.

Ebben az időszakban esett meg velünk először és remélem utoljára, hogy az Önkormányzattól nem kaptunk anyagi támogatást.

A történetek után nem meglepetés, hogy az akkori polgármester neve még kisbetűkkel sincs megörökítve egyesületünk történetének lapjain.

De az élet nem állt meg, sőt haladt tovább.

Mivel a székhelycímünk, a szabadidőközpontunk, irodánk is ott volt a Bátori út 22-ben, kellett egy új cím. A SZATE ekkor települt saját lakásunkba, ahol addig is, és azóta is boldogan élünk feleségemmel.

Minden nap a SZATE vesz körül, hiszen van egy szoba, ami egyben az irodánk is, ami tele van serlegekkel, az elmúlt 25 év emlékeivel.

Megalakulásunk előtt már volt egy kispályás focicsapatunk. Nyáron, a sportpályán a városi bajnokságban játszottunk, majd a nyíregyházi városi kispályás bajnokságokon szerepeltünk szabadtéren és teremben is.

Nagyon irigykedtünk, amikor megtudtuk, hogy Leveleken épült egy gyönyörű sportcsarnok.

A leveleki iskola igazgatójával és testnevelőjével jó barátságban voltam, így segítségükkel lehetőségünk lett ottani és saját rendezésű labdarúgó eseményeken részt vennünk több évig.

Nagy volt bennünk a tenni akarás és a strandot vettük célba.

Nem sok sportolási lehetőség volt ott az úszáson kívül, leginkább semmi.

Engedélykérés, a tiszteletkörök lefutása után elkészítettünk egy strandröplabda, egy lánbtenisz egy tollaslabda pályát, kialakítottunk a kisgyerekeknek a nagy tölgyfa alatt egy homokozót, pótoltunk tíz méter járdát.

Akkor még nem sejtettük, hogy ezzel a munkánkkal egy új egyesület megalakításához járultunk hozzá.

Ez lett a NARE, a Nagykállói Röplabda Egyesület.

Még mindig 1994, amikor csatlakoztunk a Kihívás Napja rendezvényhez.

Kapcsolatom a Magyar Szabadidősport Szövetséghez innentől ered.

A strand projekt felbátorított néhányunkat, hogy mi lenne, ha egy sporttábort szerveznénk gyerekeinknek. Ismét hálás feladatot oldottunk meg és egy hétre 20 gyereknek szereztünk feledhetetlen élményt. Volt úszásoktatás, kerékpározás, lovaglás, gyalogos túrázás, tollaslabdázás, röplabdázás, versenyek, vetélkedők.

1995-ben ismét megrendeztük táborunkat, de már meghirdetve, a környező települések gyerekei számára is.

95-ben a testvér egyesületünknek a Lokomotiv SZSE-nék is megrendeztük a sporttábort, majd 96-ban is táboroztattuk őket. Ezzel a táboroztatással is meg előztük korunkat évekkel.

Lövészversenyek is szerepeltek a rendezvényeink között. Akkor még volt a városnak lötere és egy-egy versenyen 30-an is versenyeztünk.

Sőt volt SZATE lövészverseny, házibajnokság is. Először csak Dr. Major Attila és Tóth Gábor között, majd, beszállhattam én is és Dr. Szabó Imre is. Minden hónapban másnál rendeztük ezeket a vér profi versenyeket. Az utolsót 2000. december végén, Attiláéknál. Iszogattunk és bizakodva vártuk az új évezredet. De ide még visszakanyarodok.

Könnyű volt nekem ennyit tevékenykednem, hiszen 1992-től munkanélküli voltam, ami a Szabadidő Központunk a SZATE-ház megnyitásáig tartott.

Volt még egy érdekes akciónk, az NSE kajak-kenu szakosztály ekkor lehelte ki lelkét, tíz eredményes év után.

A tóparton hagytak mindent gazdátlanul. Nem tudtuk tétlenül nézni már akkor sem a közjavának pusztulását és öt túrakenut a városvezetés jóváhagyásával behoztunk a Szabadidőközpontunk udvarára. Hozzákezdünk a felújításukhoz, festés, ülések javítása.

Egy Bodrog túra volt a jutalmunk a szerzett kenukból.

Hogy valami haszna is legyen munkánknak, egy vállalkozónak: H. Tamás balkányi lakosnak adtuk ki a hajókat, hogy a befolyó bérleti díjból vásárolhassunk mentőmellényeket, evezőket. Pechünkre ez a vállalkozó, nem, hogy bérleti díjat nem fizetett, de még a hajókat sem hozzánk hozta vissza, hanem az NSE-hez vitte, hogy aztán valakik távoli vizekre evezhessenek velük. A hajók azóta is a távoli homályba vesznek, csak ritkán volt látható néhány róluk készült fotó az interneten. Már akkor tudtuk, valószínűleg soha nem fognak olyan szelek fújni, amelyek a harangodi-tó vizére vissza tudnák sodorni őket!

Az ügyből pereskedés lett, de azóta sem tudjuk, hogy mi lett az öt kenu sorsa. Hát ebből nem jöttünk ki valami jól. Ebül szerzett jószág ebül vész el.

Azért a sors kárpótolt bennünket, egy pályázat segítségével sikerült két darab háromszemélyes túrakenut vásárolnunk, én a saját kajakomat tettem a közösbe, majd még vettünk egy kajakot, mentőmellényeket, amit azóta is használunk és használják vendégeink a Vízibázisunkon.

A teremlabdarúgást csak a Korányi gimnázium kis tornatermében tudtuk gyakorolni, így jobb nem lévén ide szerveztünk városi bajnokságokat és év végén Karácsonyi Kupát, 2000-ig.

Nem maradhat ki az emlékezésből, hogy nálunk találtak új otthonra az NSE-ből kivált sakk csapat tagjai, és az egyesülettel nem rendelkező karatésok is. Míg a sakkozók két év után feloszlottak, a karatésok pedig olyan dinamikusan fejlődtek, hogy saját egyesületet hoztak létre és azóta is meghatározó szereplői a magyar karate sportnak.
Gratulálunk nekik.

A kilencvenes évek téli sportjai, szánkózások, sítúrák, gyorskorcsolyázás és még, felnőtffejjel jégkorongozás is a palettánkon volt.
Egyszer még megyei tornát is nyertünk Záhonyban, az nagyon jó volt.

Így érkeztünk a kilencvenes évek legvégére, ami az egyik legnagyobb örömünk is volt mivel szeptemberben átadták a Nagykállói Városi Sportcsarnokot.

Végre. Sok - sok próbálkozás után eljött az a pillanat, amire évtizedek óta vártunk. Mozgalmas sportélet költözött a csarnokba. Délelőtt és délután az iskolások, este pedig a kézilabdások, kosarasok, focizni kedvelők játéka töltötte meg a termet.

2000. december 01-én, Egyesületünk a Magyar Szabadidősport Szövetségtől megkapta „A Lakosság Sportjáért” kitüntetését. Nagy megtiszteltetés volt ez nyolc éves működésünkért.

Magasra került a mérce, a cím kötelez!

A film pereg tovább...

A mi csapatunk is itt játszott a városi terem bajnokságban és akkor történt egyesületünk első tragikus eseménye is.

2001. január 12-én este volt bajnoki mérkőzésünk, amin természetesen Dr. Major Attila is ott volt, a rendeléséről érkezett.

Az első félidő vége felé panaszkodott, amit előtte még sosem tett, hogy fáradtnak érzi magát. Mondtam, hogy jöjjön mellém hátra védekezni, így tudok neki segíteni, pihenhet kicsit. De egyszer csak térdre csuklott és összeesett. Rögtön éreztük, hogy nagy a baj. Jöttek orvos kollégái segíteni, köztük Dr. Bódor Klári egyesületünk tagja és segédkezett Edit a feleségem is. Azonnal megkezdték az újraélesztést, míg a mentők megérkeztek. Szállítható állapotba hozták és bevitték a kórházba.

Én ez előtt még nem éreztem ehhez hasonlót, de átfutott a tudatomon az, hogy amíg az Attila életéért küzdöttek, testét a lélek elhagyta egy hűvös fuvallattal.

Az egész éjszakát átvirrasztva kaptuk reggel a hírt, Attila meghalt, 46 évesen.

Végtelen szomorúsággal vettük tudomásul, hogy elment egy társunk, fiatalon itt hagyva családját, két gyermekét és feleségét.

Temetése után első, emlékének megőrzésére tett intézkedésünk, hogy mezsámát, ami a hetes szám volt, örökre visszavontuk. Többé soha senki nem fog hetes számú SZATE mezben futballozni!

Gondolkodtunk, hogy mivel tudnánk méltó módon emlékezni alapító tagunkra, barátunkra, és mivel a foci volt az egyik kedvenc időtöltése, úgy határoztunk, hogy az eddigi Karácsonyi Kupa Teremlabdarúgó Tornánkat, **2002-től Dr. Major Attila Teremlabdarúgó Emléktornára nevezzük át**, és minden év január második szombatján rendezzük, a városi sportcsarnokban. Idővel a torna nemzetközivé bővült.

De tovább gondoltuk emlékének ápolását, és ekkor jött a lehetőségünk, hogy bronz emléktáblával emlékezzünk Attilára.

Ebben volt segítségünkre Dorogi János, akkor még főiskolás, szobrász szakon tanuló barátunk, akinek már volt egy alkotása városunkban, Széchenyi Istvánról az Intézet falán.

Ő élőben nem láthatta, viszont néhány fénykép alapján elkészítette szerintünk tökéletes arcmását és 2002. január 12-én halálának első évfordulóján, a Sportcsarnok falán került elhelyezésre a bronz dombormű alatta kis bronztáblán a felirattal:” Itt ért élete és utolsó focimeccse végére Dr. Major Attila háziorvos, sportorvos, a SZATE alapító tagja.”

Meghitt ünnepség keretében emlékeztünk barátunkra, és másnap rendeztük meg első emléktornánkat tiszteletére.

2018. január13-án, már a tizenhetedik következik.

2001 a tragédiák éve volt egyesületünk életében.

Még fel sem fogtuk jóformán Dr. Major Attila elvesztését, amikor elnökünk, Janics Tiborné sz.: Horváth Ibolya betegségéről értesültünk. Kórházba került, és rövid szenvedés után, 2001. augusztus 24-én 47 évesen elhunyt. Három gyereke maradt anyja nélkül, Attila, Timcsi és Ibolyka.

Ismét azon gondolkodtunk, hogy mit tehetnénk Ibolya emlékének megőrzésére.

A természetjárás volt a kedvenc időtöltése. A Harangodi erdőben volt egy esőház elhanyagolt állapotban. Felvettük a kapcsolatot az erdészettel, hogy szeretnénk itt egy emlékhelyet kialakítani.

Támogatták elképzelésünket és segítségüket is felajánlották. Hozzáfogtunk a terület rendezéséhez, asztalokat, padokat helyeztünk el, kialakítottunk egy szalonnasütőt, lefestettük az esőházat. Ekkor vettük észre, hogy egy kis területen virágzik az ibolya.

Eldöntöttük a hely nevét, Ibolya-liget. És hogy a helyet is megjelöljük méltó módon, egy kis emlékművet készítettünk oda, ahol az ibolyák virágoztak, rajta egy gránit táblába vésvé első elnökünk nevét, Órá emlékezve. Egy kis megemlékezés keretében avattuk az emlékhelyet.

Sírjára a nagykállói temetőben, egy tölgyfából készített kopjafát helyeztünk el.

Az élet megtört bennünket egy kicsit, de úgy ápolhatjuk emléküket, ha tovább folytatjuk megkezdett utunkat.

És szerveztük tovább egyesületünk életét különböző rendezvényeinkkel, mint a havi rendszerességi túrák, a májusi Kihívás Napja, az őszi Világ Gyalogló Nap, labdarúgó bajnokságok és tornák. Kapcsolatok különböző szervezetekkel, hazaiakkal és határon túlival.

Lett egy állandó feladatunk, az Ibolya-liget rendszeres gondozása, ami az eltelt 15 év alatt, a kirándulók egyik kedvenc helyszíne lett. Örömeinkre sokan látogatják, néha nekünk bosszúságot okozva az esztelen rongálásokkal.

Minden év augusztus 24-én kegyeleti sétával emlékezünk első elnökünkre.

2004. december 13-tól az interneten is elérhető vagyunk, saját honlapunkon.

2005-ben egy merőben új területre tévedtünk.

Juhász Zoltán frissen megválasztott polgármesterrel arról beszélgettünk egyik alkalommal, hogy kellene valami látványos, nagyobb tömegeket is megmozgató sportrendezvényt szervezni városunkba. Eldöntöttük, hogy március 15-én a városi ünnepség keretén belül, egy Utcai Futóversennyel indítjuk a napot.

Piros – fehér – zöld színű pólókban fussák le a távot a versenyzők, majd a helyezetteket dobogóra állítva tapsoljuk meg és kapjanak nem mindennapi ajándékokat.

Strandbérleteket, Téka tábor belépőket, arany, ezüst és bronzérmeket.

Idén rendeztük 12. alkalommal a futóversenyt, ami eddig csak egyszer maradt el, 2013-ban a rendkívüli hatalmas havazás miatt. Előző este fagyóka esett, a városban mindent jégpáncél borított, erre hullott a nagy mennyiségű hó! Bár a 40 cm-es hó ellenére voltak jelentkezők a versenyre, a fokozott balesetveszély miatt nem vállalkoztunk a megrendezésére! Mi a szervezők ott álltunk tehetetlenül az Intézet főbejáratánál, mivel a környezetünkkel akkor már 13 órája nem tudtunk kommunikálni áramszünet miatt.

Aztán szervezői voltunk egyéb társadalmi megmozdulásoknak is, mint parlafű irtás, akácvirágzás és a méz ünnepe, gyurgyalagra leselkedés egy héten át, szemétszedés. Később országos mozgalom is kerekedett szemétszedésből „Te szedd” elnevezéssel. Úgy látszik, mi ebben is megelőztük a korunkat.

2006. február 04-én döntöttünk a névváltozásról. A tömegsport megnevezést, ami egy kicsit a szocializmust idézte, elhagytuk, és a természet szeretetünk okán, Természetbarát-ra változtattuk.

Maradtunk így is SZATE.

Részesei voltunk a Kállayak világtalálkozójának, Pécsváradról pedig a tojás múzeumból hoztunk sok gyönyörű tojást egy húsvéti kiállításához Sacz Manyika néni szervezésében.

Útközben megkoszorúztuk Rockenbauer Pál emlékművét, adózva a Másfél millió lépés Magyarországon sorozat szerkesztőjének emléke előtt. Itt már másodszor tette tiszteletét egyesületünk.

Egyszer voltunk egy megyeszékhelyi rendezvény, a Plázafutás rendezői és egy Kistérségi sportnap résztvevői a Bujtosi csarnokban.

Kapcsolódtunk a Nordic Walking országos programhoz. Rendszeresen tartottunk foglalkozásokat a harangodon és a megye több településén.

Munkahelyemen a kórházban, a pulmonológiai osztályon a terápia része lett a Nordic Walking, amiről egy konferencián is beszámolhattam.

Aztán megint csak nem fértünk a bőrünkben nyugodtan. Régi álmunk megvalósítása egyre közeledett.

Szerettünk volna egy vízitelepet egyesületünknek, hogy a már meglévő vízi eszközeinket a tó mellett tudjuk tárolni. Végül kinéztük a Harangod, szerintünk legszebb helyén fekvő területet. Egy kis tisztás, amit északról az erdő, keletről a dombok, délről a Téka Tábor és nyugatról a tó övez.

Rövid és gyors tárgyalás a Vízügygel és bérbe vettük a területet.

Hozáfogtunk a VíziBázis (mert ekkor már nevet is adtunk a helynek) kialakításának.

De ekkor megint egy szomorú esemény vetett árnyékot egyesületünkre.

2009. június 21-én szeretett barátunk, elnökünk, Dr. Szabó Imre tragikus hirtelenséggel 50 éves korában elhunyt.

Nagy veszteség ért bennünket, vigasztalhatatlanok voltunk. A további munkánkhoz az adott erőt, hogy megkezdtük a VíziBázis építését.

Határoztunk arról, hogy második elnökünknek is igyekszünk méltó módon emléket állítani.

Döntöttünk a VíziBázist, amit ő is nagyon akart, beceneve alapján „**Kuki**” **VíziBázis**-nak fogjuk elnevezni. Azt terveztük el, hogy halálának első évfordulójára adjuk át új létesítményünket.

Volt egy új cél és egy szűk esztendő a kivitelezésre. És belefogtunk a munkába.

Kis rábeszélést követően megkaptunk egy faházat, aminek helyét Balogh Laci nagy gondossággal és precizitással jelölt ki.

Szurokba impregnált, Magyar András Platán Bt. -je adta cölöpökre terveztük a faházat, amit Vass Mihály a Kálló Földgép tulajdonosa önzetlen segítségével a helyszínre szállított, és Bíró Béla a darujával tett a helyére.

Volt már egy faházunk, de a hajók oda nem fértek be, így megterveztünk és építettünk egy csónaktárolót.

A faanyagot, jutányos áron a Nyírerdő, és a Rácz Tüzép tulajdonosa, Rácz Mihály barátom biztosította.

A lemezfedés anyagát a Kálló-fém Kft. tulajdonosai Ács László és Kemény József barátaink adták támogatásként, ajándékba.

Jótevőnk volt még Félegyházi József kereskedő, aki számtalanszor adott ecsetet, festéket, szeget, csavart, csak úgy, támogatva a SZATE-t. Őt már említettem a SZATE Ház történeténél.

Hálás szívvel köszönjük meg minden támogatónk nemes szándékát.

Az idő gyorsan telt, szinte minden szabadidőnket a bázison töltöttük, csinósítottuk a környezetet a megnyitóra.

És eljött a nap, 2010. július 10. Egy megható ünnepség keretében átadtuk magunknak és természetesen a természet kedvelőinek, a „KUKI” VíziBázist.

Ez a VíziBázis hivatott emléket állítani örök barátunknak, Dr. Szabó Imrének, a kedves barátnak, aki a kelleténél hamarabb távozott el közülünk. De történeteinkben, gondolatainkban, szívünkbe zárva örökre közöttünk marad, és maradandó emlékének megőrzését szorgosan ápoljuk, és támogatjuk!

Szeretnénk, ha érdemei szerint emlékeznének rá az emberek, és emléket megtartanak jó emlékezetükben.

Az átadáskor kötöttünk egy megállapodást az általános iskolával, amit Sándor Attila igazgató helyettes látott el kézjegyével, hogy a VíziBázisunkat az iskola tanulói és nevelői,

oktatási és rekreációs célra térítésmentesen használhatják, igazodva az Erdei iskola tematikájához, amit Lelesz Klárka és férje Sándor Attila pedagógusok kiváló szakmai tudásukkal vezetnek.

Aztán tettünk még egy felajánlást, mivel a Művelődési központ vezetőjével, Sveda Anitával is jó munka kapcsolatot tartunk fent, hogy TÉKA tábor idején minden nap, optimális idő esetén evezési lehetőséget biztosítunk térítésmentesen a táborlakóknak, aminek azóta is óriási sikere van.

Egy személyes élményem ezzel kapcsolatban is van: ebben az évben két amerikai magyar gyerek jött evezni az alábbi szöveggel. Hello! Mondták a táborban, hogy itt lehet evezni 10 percig ingyen. Mondom nekik, hogy nem tíz percig, hanem ameddig van kedvetek, akár 1 órát. Erre azt mondja a kis srác, ha nem kell fizetni, akkor ti miből éltek?

Hát mondom neki, biztos nem ebből, inkább ezért.

Most már három emlékhely gondozása lett fontos feladatunk, amit kellő alázattal rendszeresen végzünk is.

Aztán ha látunk valami nem tetszőt a városunkban, bár nem városvédők vagyunk, akkor teszünk ellene. Így volt ez a Korányi szoborral is. Egyszer kiszabadítottuk az elburjázott növényzetből, aztán a lekopott felírat helyett, egy új márványtáblát helyeztünk fel, az időközben áthelyezett emlékműre. Végére is csak a Korányi gimibe jártunk jó néhányan.

Szintén még 2010-ben kezdtünk a veterán korosztály felé fordulni a foci révén. Az ötven éven felüliek kerültek előtérbe, mivel mi is ideértünk életkorunkkal.

Az első rendezvényünket megelőzte egy író-olvasó találkozó, ahol Borsy-Kálmán Béla könyvét mutattuk be a legendás futballistáról, Varga Zoliról. Ekkor, ígéretet kaptunk, hogy egy mérkőzésre Nagykállóba jönnek.

Húsvét előtti héten láttuk vendégül az ELTE csapatát, soraikban Dr. Fenyvesi Mátéval és Szőke Pistával, egykori legendás Fradi csatárokkal. Ekkor Varga Zoli elfoglaltsága miatt nem tudott jönni.

A következő alkalomra már nem kerülhetett sor, mert előtte néhány nappal, Varga Zoli elhunyt.

Az Ő emlékére is rendeztünk egy Veterán Emléktornát 2011. április 16-án.

2012 nyarán ismét Vass Mihály jött segíteni. Hatalmas mederkotró gépével tette rendbe a VíziBázisunk tóparti részét, mivel a növényzet úgy elburjázott, hogy a vízre szállás egyre nehezebben ment és a látványt is rontotta. Nem tudjuk elégszer megköszönni jócselekedetét.

Tulajdonképpen ekkorra összeállt mindaz, ami egyesületünk legfőbb feladatait alkotják.

Focizunk hetente egyszer, túrázunk havonta egyszer-kétszer, gondozzuk az Ibolya-ligetet és a Vízi bázisunkat és próbáljuk a világgal, na, jó a szűkebb pátriánkkal elfogadtatni, megértetni magunkat.

De valahogy ez nagyon nem könnyű feladat. A világ nem így működik, bár nekünk megy.

Nem akarok senkit megbántani, távol áll tőlem, de tudom, hogy kellene, és még nagyon sokan kellenének fizetett, ne adj Isten fő állású emberek, akik megszállottan szerveznék a szabadidő sportot.

Mi úgy szoktuk mondani magunkról, hogy nem vagyunk fizetett forradalmárok. Soha nem vettünk fel egy fillért sem tevékenységünkért, sőt, ha valamiért fizetség járt, azt mindig számláztuk a SZATE javára.

Az utóbbi két évben a munkahelyi sport terén is értünk el eredményeket.

A kórház a munkahelyem, és próbaképpen túrákat kezdtünk el szervezni. Havonta egyszer megyünk.

És van rá igény, amit örömmel nyugtáznak a túráink végén, hogy a résztvevők megelégedettségét érezzük.

Ezekről is majd Gyuri számol be az Ő alaposságával.

Még egy nagy örömünk volt az utóbbi időben.

2015-ben, a Szerencsejáték Nonprofit kft. pályázatán nyertünk egymillió forintot, amiből egy fűnyíró kistraktort is tudtunk vásárolni, emlékhelyeink, főleg a VíziBázisunk gondozásához.

Meglehetősen nyughatatlan társaság vagyunk, és mindig mesterkedünk valamin.

Ahogy öregsünk, gyakran mondogatjuk, ha még közülünk valaki megint kitalál valamit, akkor azt egy jó nagy bottal fejbe kell vágni!

És voltak ám kudarcaink is.

- Nem sikerült a városunk Sportkoncepciójának tartalmát úgy alakítani, ahogy azt szerintünk kellett volna.
- A sportágak és létesítményeink fejlesztéséhez tett javaslataink nem értek célt.
- A szabadidősportot nem sikerült arra az el fogadottsági szintre emelni, amin lennie kellene és más sportágakról most szándékosan nem szólok.
- Nem tudtunk, de mindent elkövettünk elismertetésünk érdekében, néha erőn felül is.
- A sportcsarnok tulajdonjogának elvesztése, bár ebbe beleszólásunk végképp nem volt.

De azt szokták mondani, hogy ami nem öl meg, az megerősít.

Így vagyunk ezzel mi is.

Lehetett volna ez a 25 év könnyebb is, főleg a társaink halála okán, vagy ha a döntéshozók más szemmel tekintettek volna felénk.

Mindenkinek és mindent köszönünk. Az önzetlen támogatásokat, a biztatásokat, a segítőinket közelünkben és távol tőlük. Maradjanak mellettünk ez után is!

A magam nevében külön köszönöm Bodnár Gyurinak a veszekedésektől sem mentes, de csodálatos legutóbbi 25-öt.

Tóth Gabinak a több mint 25-öt.

Pető Gábornénak, Marika néniének, aki óvónőm volt, a sokkal több, mint 25-öt.

Ratkó Jocónak vagy 2 x 25-öt

Ratkó Józsefnének, Lujzika néniének, aki kezdetektől mellettünk volt és mindig támogatott, de nagy bánatomra nem volt a tanárom, de szerencsémre, a tanítóm igen.

Édesanyámnak a többszöri anyagi segítségért.

És utoljára köszönöm feleségemnek, Editnek, hogy elviselte ezt az utóbbi SZATE-s 25 évet a közös 38-ból.

És azoknak is köszönet, akik ellenünk voltak, bár soha nem vállalták magukat nyíltan, ezek erősítették bennünket igazán.

Kívánom magunknak és környezetünknek, hogy legyen erőnk ezeket az önként tett vállalásainkat tovább folytatni a magunk örömeire és reményeink szerint a társadalom hasznára.

Köszönöm a megtisztelő figyelmet!

Torma László

Nagykálló. 2017. november 27.

Tisztelt jelenlévők, szavaim hallgatói.

Én is nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki jelenlétével megtisztelt bennünket. Aki még nem ismer, annak bemutatkozom: Bodnár György vagyok, a SZATE egyik alapító tagja. Itt születtem Nagykovácsban, 1958 tavaszán.

Most, hogy egyesületünk fennállásának huszonötödik évfordulójához érkeztünk, én kaptam a feladatot, hogy röviden beszámoljak egyesületünk természetjáróinak elmúlt 25 évéről.

Mivel sosem szerettem nyilvánosság előtt beszélni, azt hiszem, most SZATE tagságom legnehezebb percei következnek.

Régről kezdem, még jóval a SZATE megalakulása előtti időktől.

Gyerekkoromban, a két legkedveltebb szórakozásom a focizás és a biciklizés volt.

1981-ben láttam a televízióban Rockenbauer Pál 14 részes „Másfélmillió lépés Magyarországon” című, **gyalogos országjáró ismeretterjesztő** sorozatát.

Ennek a filmnek a hatására kezdtem el az erdőt járni, s majd lettem később lelkes természetjáró, és természetbarát. Eleinte barátommal, Kondor Bertalannal, aki szintén a SZATE alapító tagja, ketten jártunk a hegyekbe túrázni. Később, egyre többször barátok és ismerősök is jöttek velünk. Éveken át túráztunk a nagykovácsi Korányi Frigyes Gimnázium ODK-jával. Akkor még nem gondoltuk, hogy az ODK vezetője, Janics Tiborné lesz a még csak nem is tervezett, de egyszer majd megalakuló egyesületünk első elnöke.

Mi azokban az időkben nem tettünk mást, csak jártuk a turistautakat, - mert nagyon szerettünk kinn lenni a természetben. Sziklák ormán szemlélődtünk, hegyek ölén, erdők mélyén, vizek partján kerestük a szolid élvezeteket, élveztük a jó ízű falatozásokat.

A Turista Magazin 1990. januári számában olvastam arról, hogy a nyíregyházi természetbarátok tervezik a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyét átszelő Móricz Zsigmond túraútvonal összekötését az Országos Kék Túra útvonalával. Ekkor jött az ötlet, hogy a Harangodi Kiránduló Központot, ismertebb nevén a Téka tábort is be kellene kötni, az egész országot átszövő turistautak hálózatába.

A gondolatot tett követte. 1990. március 22-én Kondor Berci barátommal levelet írtunk Kiss Gyulának, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Természetbarát Bizottság akkori elnökének, és Fodor Jánosnak, Nagykovács akkori Tanácselnökének.

Kezdeményezésünket támogatták, mi pedig 27 évvel ezelőtt 1990-ben felfestettük Nagykovács első jelzéssel ellátott turistaútvonalát. A ma is meglevő, zöld sávjelzésű turistaút a nagykovácsi vasútállomástól indulva, a város centrumát és a Téka táborát érintve, a Harangodi erdőben, a Pince-pihenő előtt csatlakozik a Móricz Zsigmond Túraútvonalba.

Ennyi az előzményekről.

1992. november 27-én megalakítottuk a SZATE-t, akkori nevén a Szabadidő és Tömegsport Egyesületet. Már az alapítás előtt tudtuk, hogy a leendő tagokat leginkább a foci és a természetjárás érdekli.

A természetjárás, melyről sokaknak más és más a véleménye.

Sokak szerint a turistaság, a természetjárás csak nevetséges hóbort, a civilizációnak csak egy elfajzott kinövése. A turista pedig szánszámra méltó bolond, akit nyavalyája nem enged pihenni, s űzi erre-arra a világban.

A gyalogjárás, mint az egyik helyről a másik helyre való jutásnak módja, olyannyira kiment a divatból, hogy legjobb esetben sokan különcséggnek tekintik.

Természetesen a természetjárást nem kell, és teljesen felesleges megideologizálni, mivel a természetjárás szerintünk csak passzió.

Szerencsés ember az, akinek lehetőségei megengedik, hogy passziója életformává váljék!

A természetjáró csoport sokoldalú, szerteágazó tevékenységet folytat. Havi rendszerességgel, változatos programokkal főleg gyalogtúrákat és kirándulásokat szervez.

Vannak hagyományos, évente ismétlődő gyalogtúra programjaink.

Egyik ilyen programunk a január elsejei Évköszöntő gyalogtúránk, amikor autóbusszal a közeli Újszőlőskertbe utazunk. Onnan minden évben, más és más útvonalon gyalogolunk haza. Ezeken a gyalogtúrákon általában 12-18 kilométert gyalogolunk, mire hazaérünk.

Másik hagyományos rendezvényünk, hogy a Világ Gyalogló Nap alkalmából, általában október első hétvégéjén két gyalogtúrát is rendezünk Nagykovács környékén.

A Világ Gyalogló Nap második napi rendezvénye a Diószegi Béla Emléktúra nevet viseli. Béla nem volt az egyesületünk tagja, de a SZATE rendezvényein gyakran aktívan vett részt. Míg élt, tanítványainak egy csoportjával minden évben állandó résztvevője volt a Világ Gyalogló Napon megrendezett gyalogtúrának.

Természetjáróink harmadik állandó rendezvénye eddig, a december végi, általában este hatkor induló, szalonnasütéssel egybekötött évzáró gyalogtúrája volt a Harangodi erdőben.

Az érdeklődők aktuális gyalogtúráinkról, kirándulásainkról, honlapunkon a szate.hu-n tájékozódhatnak, vagy tagjaink és túratársaink Facebook oldalán olvashatják a megosztott túraírásainkat. Ugyanezek a helyeken tekinthetők meg a túráinkon, kirándulásainkon készült fotók is. Általában a túra után, még aznap este, vagy legkésőbb másnap délelőtt.

Régebben eljártunk teljesítmény túrákra is. Ma már nem célunk a fizikai túróképességeink próbára tétele. Inkább lassan, kisebb távokat járunk be, mert nem szeretjük, ha csak elrohanunk a természeti, geológiai, néprajzi értékeink, történelmi emlékeink mellett. Számunkra soha nem az a fontos, hogy milyen messze, vagy milyen magasra megyünk, s az sem, hogy milyen nehezen, csakis az, hogy milyen élményeket hozunk haza magunkkal az útról. Túravezetőinknek nem csak az a feladatuk, hogy vezessék a túratársakat a terepen, arra ott van GPS, hanem sokkal inkább az, hogy felhívják a figyelmüket a hely, és az útvonal érdekességeire.

Nem csak teljesítménytúrákra jártunk, de teljesítettünk országos túramozgalmakat is. Vannak tagjaink, akik végig járták az Országos Kék Túrát, a Rockenbauer Pál Dél-dunántúli Kék túrát, a Balaton-felvidéki Kék túrát, a Rákóczi túrát, a Móricz Zsigmond túrát, az Alföldi Kék Túra Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei szakaszát, hogy csak a számunkra fontosabbakat említsem.

Egyesületünk 12 éven át: 2001. március 29-től, 2013. december 31-ig volt a Magyar Természetbarát Szövetség, majd jogutódja, a Magyar Természetjáró Szövetség tagszervezete. Azt, hogy miért nem vagyunk ma már a Magyar Természetjáró Szövetség tagja, itt most inkább nem részletezem.

Mint ahogy azt sem részletezem, miért léptünk ki a mára egyre inkább funkcióját elveszteni látszó, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei és Nyíregyházi Városi Természetbarát Szövetség tagjainak sorából.

Míg tagok voltunk, részt vettünk mindkét szervezet munkájában is.

Ott voltunk az MTSZ gyalogtúra Bizottságának Útjelző Albizottságában.

Ott voltunk a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Természetbarát Szövetség Technikai Bizottságában, és mi adtuk a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Természetbarát Szövetség Ellenőrző Bizottságának Elnökét is. Két természetjárónk közreműködött a gyalogos túravezető jelöltek gyakorlati vizsgáztatásán is.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Szabadidősport Szövetség elnöke, és főtitkára is a mi természetjárónk.

A Magyar Természetbarát Szövetség minősítése szerint tagjaink között van:

5 érdekes természetjáró, és 5 aranyjelvényes természetjáró

1 ezüstjelvényes túravezető, és 3 bronzjelvényes túravezető

Legrégebbi túravezetőnk igazolványát 1975-ben állították ki.

A kezdetektől jó kapcsolatokat ápolunk több megyénkbeli természetjáró egyesülettel.

Eljártunk, eljárunk egymás gyalogtúráira. A nyíregyházi Hegyen-Völgyön Természetjáró Egyesület számára honlapot készítettünk, és azt több mint hat éven át naprakészen működtettük, ingyen és ellenszolgáltatás nélkül.

Aztán 2013-ban a támogatásukat befejeztük, mert egyesület elnöke által elvállalt, Móricz Zsigmond Túraútvonal (Nyíregyháza Vasútállomás – Nyíregyháza Csárda utca közötti 6.5 kilométeres szakaszának) turista jelzéseit évek alatt nem voltak képesek felújítani.

Megalakulásunkkor, amellett, hogy jártuk a természetet, célunk volt Nagykálló és környéke turisztikai értékeinek feltárása, és a turistaélet, turistaszemlélet terjesztése.

Mert szerintünk, egy egyesület pusztá fennállása még nem jelenthet létcélt, még kevésbé ad létjogosultságot. Hisszük, hogy minden egyesületet működése szerint kellene megítélni, alkotásai szerint elbírálni, és a közösségi hasznossága szerint támogatni.

Az ember nem azért turista, mert az erdőt járja, hiszen a vaddisznó is járja, mégsem turista. Hanem azért, hogy maradandó, a közt szolgáló turistalétesítményeket hozzon létre – mondta egykor a hazai turistamozgalom egyik alapítója, dr. Téry Ödön orvos.

Mi az Ő gondolatának szellemében igyekeztünk a saját magunk által felállított elvárásoknak mindenkor megfelelni. Ezért megalakulásunk után további jelzett turistautakat hoztunk létre, és festettünk fel a Harangodi erdőben. Amint lehetőségünk adódott rá, mindent megtettünk, hogy ezek a jelzett turistautak felkerüljenek a térképekre is.

A Portyázások Magyarország Jellemző Földrajzi Pontjaira túramozgalom pontjainak felkeresésekor jött az ötlet, hogy Nagykállóban is meg kellene jelölni egy helyet, ami elég érdekes ahhoz, hogy azt a természetkedvelőknek legyen kedve felkeresni.

Mostani divatos szóhasználattal, amit én amúgy személy szerint nagyon utálok, egy turisztikai attrakciót akartunk létrehozni.

Ezért megjelöltük, és elneveztük Lobó-tetőnek Nagykálló legmagasabb pontját, a 152.3 méter magas homokdombot. Akit érdekel, hogy miért lett Lobó-tető a kopár kis homokdomb neve, az a névválasztás indokait honlapunkon elolvashatja.

Létrehoztuk az Ibolya-pihenőt a NYÍRERDŐ RT, és a Kuki VíziBázist a nagykállói Önkormányzat segítségével, de ezekről TormaLaci már bővebben beszélt előttem.

Gyalogos hidat, bürüt építettünk a Harangodi tó déli övarkára, melyhez a faanyagot az Önkormányzat biztosította, amin keresztül szebb és rövidebb úton közelíthető meg a Téka Tábor.

Amikor a Harangodi-tó szóba kerül, feltétlen szólnom kell egyesületünk egyik legnagyobb fájdalmáról is.

Mi a SZATE tagjai hisszük és valljuk, hogy a Nagykálló környékén lévő természeti adottságokat elsősorban városunk polgárainak kényelmére, kikapcsolódására, turizmusának fejlesztésére célszerű hasznosítani.

Egyesületünk tagjainak régi, nem titkolt célja a 75 hektáros Harangodi-tó és környéke turisztikai adottságainak jobb kihasználása. Úgy gondoljuk, padokat, asztalokat kellene kihelyezni a tó köré, és nagyon jó lenne egy-két madármegfigyelő torony és esőház felállítása is. Szükséges lenne egy autóparkoló kialakítása is a Napkori út és a tó észak-nyugati vége között.

A legfontosabb megoldandó feladat kellene, hogy legyen, a tó mielőbbi, gyalogos és kerékpáros körüljárhatóságának biztosítása! Sajnos a tó déli töltésén van egy bevezető tápcsatorna, amelynek kövein az átkelés nem biztonságos. A helyieknek, akik ismerik a járást a tó körül, ez nem probléma, idegenek meg úgysem közlekednek arra. De ha azt szeretnénk, hogy az idelátogató turisták is merjék bátran körbe járni a tavat, akkor mindenképpen jelzést kellene festeni a tó köré. A tó kezelője a FETIVIZIG viszont addig nem engedélyezi turistajelzés felfestését, míg a tápcsatorna fölé gyalogos híd nem épül.

Belátva, hogy a SZATE önerőből képtelen egy hidat megépíteni,

az Önkormányzathoz fordultunk segítségért. Az Önkormányzat segítő kezet nyújtott, és 2006 szeptemberében elkészíttette egy leendő gyalogos fahíd tervét. Az Önkormányzat a tervek felülvizsgálatát követően új tervek elkészítése mellett döntött. Az új tervben az új műtárgy nyílásméretéből eredendően áteresznek minősül. A FETIVÍZ kft. elvégezte a szükséges talajmechanikai vizsgálatokat. A TIGÁZ-DSO, az EON, és a Magyar Telekom kiadta a közmű egyeztetési nyilatkozatokat. Azóta eltelt több mint kilenc év, és még mindig a köveken bóklászva kell itt közlekedni. Azt hiszem, nem teszek felelőtlen kijelentést, ha azt mondom, ebbe a hídba beletört az Önkormányzatunk bicskája.

Sajnos a mai napig nem létezik, vagy csak mi nem tudunk róla, olyan elfogadott és megvalósítandó önkormányzati elképzelés, amely a Harangodi-tó turisztikai hasznosítására vonatkozna. Bár már az is valami, hogy ezzel kapcsolatban az Önkormányzat talán 2015-ben legalább ötletet kért a FETIVIZIG-től, amiben érdekes módon saját elképzeléseinket olvastuk vissza.

Nagykálló környékén, 35.8 km jelzett turistaút található.

S akkor most csak a leltár kedvéért felsorolom az általunk gondozott turistautakat, és természetjáró létesítményeket:

Két útszakasz van, amit nem mi hoztunk létre, de mert úgymond, rajtunk megy keresztül, a sajátunkként kezeljük.

Az egyik a "Móricz Zsigmond túraútvonal" Nyíregyháza helységnévjelző táblától a Kállósemjént Újszőlőskerttel összekötő műútig tartó szakasza.

Ez egy 19 km-es szakasz piros sávjelzéssel ellátva.

A másik a Mária út Nyíregyháza helységnévjelző táblától, Kállósemjén Nagykálló felé eső helységnévtáblájáig tartó szakasza.

Ez egy 17 km-es szakasz piros Mária Útjelzéssel van ellátva.

Vannak saját, általunk létrehozott útjaink. Ezek a következők:

A már egyszer említett, a nagykállói vasútállomástól a harangodi erdőn átmenő "Móricz Zsigmond túraútvonalig" tartó zöld sávjelzés. Ennek hossza 5,9 km.

A nagykállói Arany János út sarkától, a Forrás-dűlőn át a "Móricz Zsigmond túraútvonalig" tartó zöld négyzetjelzés. Ennek hossza 2,0 km.

Van még a piros négyzetjelzésű utunk, amely a piros sávjelzést köti össze a zöld sávjelzéssel a harangodi-tó keleti partja mentén. Ennek hossza 2,2 km.

A Kuki VíziBázis elkészültékor került felfestésre a zöld körútjelzésű "SZATE ösvény" A KukiVízibázis és az Ibolya-liget közötti körút 2.2 km hosszú.

A legrövidebb jelzett utunk piros háromszögjelzésű, és a "Móricz Zsigmond túraútvonalról" tér le Nagykálló legmagasabb pontjához a 152.3 m magas Lobó-tetőre. Hossza mindösszesen 105 méter.

Ezeknek az utaknak a fenntartása, karbantartása, járhatóságának folyamatos biztosítása, az egyesület természetjáróinak legfontosabb közcélú, önként vállalt társadalmi feladatvállalása.

A turistautak járhatóságának, és a jelzések láthatóságának érdekében évente egyszer, de van ahol kétszer is, metsző ollóval és ágvágóval felfegyverkezve végig kell járni az utakat, s ahol szükséges, ott a behajló ágak eltávolítására használni kell ezeket a szerszámokat. A megkopott jelzéseket, időnként, - a hiányzó jelzéseket, amik leggyakrabban fakitermelés, néha útépités vagy villanypózna csere miatt, vagy szándékos rongálás által tűnnek el, azonnal pótoljuk.

Néha, a turistaútra dőlt fák eltávolítására motorfűrész is használnunk kell.

A SZATE tagjai nem csak Nagykálló környékén, de másutt is végeztek jelzéstfestést, turistaút fenntartási, karbantartási munkákat, és turistaút felmérést.

- Mária Útjelzést festettünk Nyírszőlős környékén.
- Festettünk Kántorjánosi határában, az M3 autópálya megépítése miatt, ahol új nyomvonalra kellett áthelyezni az Alföldi Kék jelzést.
- Ugyancsak az M3 autópálya megépítése miatt festettük új nyomvonalra a Móricz Zsigmond túraútvonal egy rövid szakaszát Kauzsai-tanya mellett.

Az évek során sikerült jó kapcsolatot kialakítanunk a turistautak.hu weboldal szerkesztőivel, és térkép rajzolóival. Ennek köszönhetően új útjaink, vagy útvonal változásaink a felmért útvonalakat tartalmazó trackjeink feltöltése után, szinte napokon belül megjelennek az online térképeken, az interneten.

Az egy hónapja elhunyt Bödi Gábor, Óhuta környékén kialakított, rövid idő alatt nagy népszerűséget szerzett turistaújtjai is a mi felméréseink után, Dukai Róbert térképrajzoló közreműködésével kerültek fel a világháló online turistatérképeire.

Mi a jövőben is azon fogunk munkálkodni, hogy megfelelhessünk az általunk önként felvállalt feladatoknak, melynek helyes megoldását magunktól jogosan elvárjuk.

Lassan itt az ideje, hogy most már a túráinkról és a kirándulásainkról is szóljak.

A SZATE megalakulásakor nem gondoltunk arra, hogy egyszer majd számot kell adnunk arról, mikor merre jártunk, hányan voltunk, mennyi kilométert gyalogoltunk.

Régről fényképeink is alig vannak. Csak attól kezdve dúskálunk a túrafotók tömkelegében, mióta digitális fényképezőgépet használunk. Amikor e sorokat írtam beláttam, lehetetlen, hogy én itt most minden utunkról, amit az elmúlt 25 évben végig gyalogoltunk beszámoljak.

Ezért most csak az utóbbi két év túráiról, kirándulásairól mondok pár mondatot.

Külföldi utjaink során jártunk Romániában. Máramarosban kirándulva megnéztük a Barcánfalvi kolostort, és Máramarosszigeten a Skanzent. Szaplancán jártunk a vidám temetőben, és megnéztük a körtvéyesi (Peri) ortodox kolostort is, melynek 78 méter magas fatornya ma Európa legmagasabb faépítménye.

Háromszor jártunk Lengyelországban. Egyszer Zakopanében voltunk, egy másik alkalommal pedig 22 kilométert gyalogoltunk, hogy a Magas-Tátra egyik legszebb tavát, a Morskie Okot, magyar nevén a Halastót láthassuk. Megint egy másik alkalommal a Nedeci várnál jártunk.

Szlovákiában kilencszer jártunk. Tutajoztunk a Dunajecen, majd a partján gyalogoltunk. Többször voltunk a Magas Tátrában. Jártunk a Zöld-tónál, a Szimbolikus temetőben, a Poprádi-tónál, a Csorba-tónál, és a Tarpataki vizeséseknél. Túráltunk a Vihorlátban. A Széles-tótól indulva a Vinnéi-tó, és a Vinnéi-vár érintésével érkeztünk Tarnára. Felmásztunk a Szinnai-köre, és sokadszor is felkerestük a Szádellői völgyet. Barangoltunk Selmecebányán, Lócsén és Kassán is. Megnéztük a Szepesi várat, és jártunk Füleki várban is.

Az elmúlt két évben itthoni gyalogtúránk leggyakoribb helyszínei a Zempléni-hegység, a Bükk és a Mátra voltak. Sokszor jártunk az Aggteleki karszton is.

Hazai útjainkon gyalogoltunk a Kormos- Bába tanösvényen, és a sokáig tiltott területnek számító Spartacus-ösvényen is. Jártunk a regéci, a füzéri, a szarvaskői, a somoskői, és a Salgó várban. Láttuk a martonyi, a bélapátfalvi, és a szentléleki kolostort. Megmásztuk a Kis-Milicet, hogy a Károlyi kilátóból gyönyörködjünk a zempléni tájban. Sokadszorra is felkerestük két kedvenc zempléni helyünket, a Súlyom-bércet és a Kerek-kőt.

Sokakat megmozgató kerékpáros túráink és vízitúránk annyira kevés volt az elmúlt 25 évben, hogy szóra sem érdemes.

A gyalogtúráinkon, és minden más SZATE rendezvényen készült fotóink megtekinthetők a honlapunkon, a www.szate.hu/fotok.htm oldalon. Ha esetleg a honlapunk nem lenne elérhető, amire még nem volt példa, akkor keressék fel a tartalék honlapunkat (*mert nekünk az is van*) a www.szate.van.hu web helyen.

Rendezvényeinkről sok video megnézhető az interneten, a YouTube videó megosztón.

Ha az elmúlt 25 évre visszatekintünk, megállapíthatjuk, eddigi utjainkat szerencsére nagyobb baleset nélkül megúsztuk. Az évek során volt néhány kéz és lábtörés. Volt olyan gyalogtúránk a Szlovák Paradicsomban, amikor fél nap alatt két ember is lábát törte. Több olyan túráink is volt, amikor valakinek a Poprádi kórház jelentette a túra végét. De jártunk már túra után a Kazincbarcikai, és a Nyíregyházi kórházban is.

Ha ezeknek az elrettentőnek tűnő mondatoknak az elhangzása után is lenne kedve valakinek velünk kimenni a természetbe, akkor várjuk túráinkra, és kirándulásainkra.

S ne feledjék, ahogy az LGT megénekelte: „minden út visz valahová.

Lehet, hogy jó felé, lehet, hogy nem. De mindenkinek el kell indulni valamerre.”

És azt se feledjék, a világ sokáig magától bonyolódott,
ma pedig nagyon sokan dolgoznak azon, hogy minél átláthatatlanabbá váljék.

„Korunk lényege egy virtuális világ megteremtése, ahol senki nem tudja, mi a valóság, nem tudja eldönteni, hogy mi igaz, és mi hamis. Nincs olyan, hogy valódi, mert minden csak látszat, még az is, amit a saját szemével lát az ember.

A rendszer legfontosabb tulajdonsága a rugalmasság, hogy bármi bármikor megváltozhasson, az embereknek pedig fogalmuk se legyen arról, hogy mit látnak.”

Ezért mi azt javasoljuk, jöjjenek el velünk a túráinkra, hogy a természetben alvó erőknél, az ott szunnyadó szépségeknek az arcába tudjanak tekinteni. Ott nincs dezinformáció, a természet nem hazudik!

S hogy mit hozzanak magukkal útravalóul a túrára, a kirándulásra?

A szokásos túrafelszerelésen kívül, javasolom:

jóindulatot az emberek iránt, és megértést a világ dolgaival szemben!

Kérünk mindenkit, aki már egyszer velünk tartott, és jól érezte magát társaságunkban, keltse jó hírünket a világban.

Most, mikor mindenfelé köpönyegforgatók, és „álnok szenteskedők hirdetik a jövőt,” mi továbbra is járjuk a magunk útját, és tesszük, amit jónak látunk.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Bodnár György

Nagykálló, 2017. november 27.